

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2011r.,
skargi Tadeusza H.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w P. z dnia 9 kwietnia 2009r.,
wydanego w sprawie z wniosku Bogumiły H.
przy uczestnictwie Marii H., Tadeusza H., Aliny S. i Ryszarda S.
o dział spadku, podział majątku wspólnego i zniesienie współwłasności,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Uczestnik Tadeusz H. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 9 kwietnia 2009 r. oddalającego apelację wnioskodawczyni Bogumiły H. oraz apelację uczestnika Tadeusza H. od postanowienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 27 lutego 2008 r. Zaskarżone postanowienie wydane zostało w sprawie o uzupełniający dział spadku,

podział majątku wspólnego i zniesienie współwłasności, a jego uczestnikami byli także Maria H., Alina i Ryszard S.

Postanowieniem z 27 lutego 2008 r. Sąd Rejonowy w P. dokonał uzupełniającego działu spadku po Pelagii H., zmarłej 19 lutego 1992 r. w T. oraz uzupełniającego podziału majątku wspólnego Pelagii i Tadeusza małżonków H. Ponadto dokonał zniesienia współwłasności, przedmiotem którego była nieruchomość położona w T. oznaczona ewidencyjnie numerem działki 26/2, o powierzchni 0,0210 ha. Rozstrzygnął także o roszczeniach związanych z posiadaniem przedmiotu działu. Sporna nieruchomość przyznana została na wyłączną własność Alinie S i Ryszardowi S. do wspólności majątkowej, a na rzecz wnioskodawczyni Sąd zasądził od uczestników Aliny i Ryszarda małżonków S. kwotę 3 150 zł (odpowiadającą wartości $\frac{1}{4}$ nieruchomości) tytułem spłaty. Sąd oddalił roszczenie o odszkodowanie i zadośćuczynienie, których Tadeusz H. domagał się od uczestników małżonków S. oraz oddalił roszczenie o nakazanie usunięcia przez tych uczestników bramy, ogrodzeń, roślin i innych przedmiotów uniemożliwiających innym uczestnikom korzystanie z drogi biegnącej po działce nr 206/2.

Postanowieniem z 9 kwietnia 2009 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację Bogumiły i Tadeusza H. od powyższego orzeczenia. Skarżący kwestionowali rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w zakresie zniesienia współwłasności działki nr 26/2 położonej w T. wskazując, że stanowi ona dojazd do zamieszkiwanej przez nich posesji i dlatego powinna zostać im przyznana. Sąd Okręgowy wskazał, że działka nr 26/2 na całej swej długości i szerokości jest wykorzystywana wyłącznie jako droga dojazdowa i stanowi obecnie dojazd do posesji uczestników Aliny i Ryszarda małżonków S., znajdującej się na działce nr 206/3, która nie posiada innego dostępu do drogi publicznej. Natomiast działka siedliskowa Bogumiły H., oznaczona numerem 25/1, którą zamieszkuje ona wraz z ojcem uczestnikiem Tadeuszem H., ma dostęp do drogi publicznej poprzez działkę nr 19, która stanowi własność wnioskodawczyni. Utrata przez wnioskodawczynię możliwości przejazdu przez działkę nr 26/2 niewątpliwie spowoduje konieczność urządzenia drogi utwardzanej na działce nr 19, ale konsekwencja ta jest w świetle zasad współżycia społecznego bardziej akceptowalna, niż konsekwencja w postaci

pozbawienia małżonków S. wjazdu na ich posesję. Wspólne korzystanie z drogi po działce 26/2 Sądy uznały za niewłaściwe rozwiązanie, ponieważ strony pozostają w ostrym konflikcie, co wyklucza możliwość zgodnego używania przejazdu.

Skarżący oparł swoją skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego w P. na podstawie naruszenia prawa materialnego tj. art. 211 k.c., art. 212 k.c. oraz § 14 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U Nr 75. poz. 690 ze zm.) poprzez zniesienie współwłasności nieruchomości położonej w Tuszynie oznaczonej ewidencyjnie numerem działki 206/2 o powierzchni 0,0210 ha polegające na przyznaniu tej nieruchomości na wyłączną własność Alinie i Ryszardowi S. do wspólności majątkowej i spowodowanie w ten sposób braku odpowiedniego dostępu do drogi publicznej nieruchomości oznaczonej nr 25/1. Przytoczone przepisy wskazał także jako te, z którym zaskarżone orzeczenie jest jego zdaniem niezgodne.

Wyrządzenie szkody przez wydanie kwestionowanego orzeczenia skarżący uprawdopodobnił wskazując, że wartość jego nieruchomości została zmniejszona poprzez pozbawienie jej odpowiedniego dostępu do drogi publicznej i przez to ograniczeniu uległo jej znaczenie użytkowe.

Wyjaśnił także, że wartość przedmiotu sporu nie pozwalała mu złożyć skargi kasacyjnej, a nie zachodziły przesłanki uzasadniające wystąpienie o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Wśród wymagań tych mieści się uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Spełnienie tego wymagania sprowadza się do złożenia oświadczenia, że szkoda wystąpiła, oraz wskazania jej rodzaju i rozmiaru (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, Biul. SN 2005, nr 10, s. 14, z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z dnia 15 czerwca 2010 r., I CNP 9/10, niepubl.). Obowiązkiem skarżącego jest poza tym

uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, a więc wykazanie jej przy użyciu dowodów lub innych środków, niespełniających wymagań wynikających z przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 k.p.c.).

Skarżący w niniejszej sprawie powołał się co prawda na to, że została mu wyrządzona szkoda wskazując, że wartość jego nieruchomości została zmniejszona poprzez pozbawienie jej odpowiedniego dostępu do drogi publicznej i przez to została ograniczone jej znaczenia użytkowe. Nie wykazał jednak swojego prawa do tej nieruchomości, a z ustaleń Sądu wynika, że w wyniku działu spadku po Pelagii H. i zniesienia współwłasności dokonanych postanowieniem z dnia 23 sierpnia 1993 r. nieruchomość, obejmująca m. in. działkę 25, została przyznana na wyłączną własność wnioskodawczyni Bogumiły H., ewentualna szkoda mogłaby więc zostać wyrządzona jedynie wnioskodawczyni. Ponadto skarżący nie wskazał wysokości szkody, ani nie wyjaśnił dlaczego niemożliwe jest korzystanie z używanego od dłuższego czasu dostępu przez działkę nr 199. Samo twierdzenie skarżącego nie może spełniać wymagania konstrukcyjnego skargi, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. W niniejszej sprawie nie podjęto nawet próby uprawdopodobnienia faktu poniesienia szkody ani jej rozmiarów, powołując się jedynie na oczywistość jej wyrządzenia przez zaskarżone orzeczenie.

W myśl art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Wypełniając dyspozycję tego przepisu, Sąd Najwyższy postanowił, jak w sentencji.

